

Khilafah

Den eneste løsning

Khilafah: Den eneste løsning

Ramadhan 1409 e.H./April 1989 e.Kr.
Revideret
Jumada al-Oula 1423 e.H./juli 2002 e.Kr.

ISBN: 87-991683-0-8

Oversættelse af Koranen

Det skal stå fuldstændig klart, at Koranen kun er autentisk på dens originale sprog, arabisk. Eftersom en perfekt oversættelse af Koranen er umulig, har vi gennem hele bogen anvendt en meningsmæssig oversættelse af Koranen [OQM].

Koranvers fremstår med *Kursiv*, og Profetens udtalelser (ahadith) og diverse udtalelser fremstår med **Fed**.

ﷻ - Subhanahu wa ta'ala:
Han er ophøjet og fri for mangler.

ﷺ - Salla Allah 'aleihi wa sallam:
Må Allahs fred og velsignelse være med ham.

ﷺ - Radhi Allah 'anha/'anhu:
Må Allah være tilfreds med ham/hende.

**Khilafah Publikationer
Postboks 1286
DK-2300 København S
info@khilafah.dk
www.khilafah.dk**

Indholdsfortegnelse

Indledning.....	7
Khilafah - Den Eneste Løsning	14
Khilafah Defineret.....	16
Etablering af Khilafah er en Forpligtelse	17
Beviset fra Sunnah	17
Enstemmighed mellem Profetens ledsagere (Ijma'a al-Sahabah)	22
Shari'ah-Princippet	23
Bevis fra Allahs ﷻ Bog	24
Tidsfristen for Udpegelsen af en Khalifah	28
Khilafahs Enhed.....	31
Etablering af Khilafah ifølge Profetens Metode.....	33
Kultiveringsfasen.....	34
Behovet for at arbejde som en gruppe	36
Den offentlige vekselvirkningsfase	38
Den ideologiske kamp	43
Kompromis	44
Forfølgelse.....	46
Ofring	48
Søgen efter Støtte.....	51
Vigtigheden af offentlig opinion	52
Vigtigheden af vekselvirkning	53
Khilafahs Tilbagevenden er Nær	55
Allahs ﷻ Sejr.....	58
O Muslimer, Besvar Allahs Kald	60

Indledning

Avisen 'The Times' citerede engang en Hindu skribent for at sige:

“Tyrkiet er nu reduceret, fra at være en verdensmagt, som Islams bannerfører, til noget så ubetydeligt, som en Balkan Stat.”

Det skete den 7. marts 1924, få dage efter nedlæggelsen af styresystemet *Khilafah*, ved forræderen Mustafa Kemals hænder. Mere end 80 år senere står det klart, hvilken miserabel skæbne, der ventede muslimerne i Balkanstaterne Bosnien og Kosova. Hvem kan glemme synet af piger, som forpint og ude af stand til at bære vancære, hængende ved deres halse, i træer? Hvem kan glemme markerne fulde af knogler, ved Srebrenica? De var ofre, for forbrydelser begået under åsynet af en kujonagtig FN beskyttelsesstyrke, som havde brudt sit løfte, givet til gengæld for afvæbningen af de lokale muslimske krigere, som forsvarede sig imod serberne. Vi skal spørge os selv, hvordan den slags kunne ske, når Sultan Murads sønner, som bragte Islam til Balkan 600 år forinden, kun var 15 minutter væk med fly? Hvor desperate følte vi os ikke, da fly med mad, tæpper, og kopier af Koranen blev sendt, mens vores hære i de muslimske lande var låst inde i deres barakker!

Hvor mange hundredtusinde børn er døde i Irak, under et grusomt internationalt regime af sanktioner? Men i skrivende stund, er dørene til Iraks naboer nu åbne for et

lignende antal amerikanske tropper, parat til endnu en mordtogt, denne gang i den navngivne 'krig imod terrorismen'.

Hvor længe skal Afghanistans muslimer lide under en amerikansk bombing, og være underkuet af mafiakrigsherrer, under dække af en falsk Loya Jirga, anført af en Pashtun, der er konsulent for et stort amerikansk olieselskab?

Muslimer overalt har sanset sig selv, som et åbent mål for angreb - et nemt bytte, om det er i Palæstina, Irak, Bosnien, Tjetjenien, Kosovo, Afghanistan, Kashmir, Somalia eller Gujarat - og listen fortsætter med at vokse.

Siden nedlæggelsen af *Khilafah* (kalifatet) er muslimer trængt til bunds i fortvivlelsens dyb. Den islamiske verden er blevet karakteriseret med fiasko, splittelse, blodsudgydelse, usikkerhed og undertrykkelse. Vores lande er fuldstændig ineffektive på den internationale arena, og på grund af vores fjenders dominans, er de ude af stand til at gøre noget for sig selv. Værre end det, selv vores regenter ser ud til at være dolken ved vores struber, i vores fjenders hånd.

Det er med henblik på denne sørgelige baggrund af begivenheder, at tiden er kommet for muslimerne til at stille sig selv nogle søgende spørgsmål, såsom, hvorfor vores samfund er blevet så tilbagestående og hvorfor vores regeringer er blandt de mest brutale i verden. De regner det ikke for noget at fængsle tusindvis af folk uden rettergang, og påføre tortur og udryddelse over deres egen befolkning.

Trods al den undertrykkelse, som den muslimske *umma* står overfor, så betegnes vi med forvirring, svaghed og splittelse. For eksempel, hvorfor havde den arabiske verden, med dens penge og olie, ikke været i stand til at udøve nogen indflydelse imod den jødiske stat, og hvorfor har den islamiske nation, som tæller ca. halvanden milliard, ikke kunnet besejre "Israel", et folk, med en befolkning på størrelse med Irland?

Hvordan kan det være, at når de arabiske stater alene har modtaget tusinder af milliarder dollars i olieindtægter, at ingen af dem er kommet nærmere at blive et nyt industrialiseret land, ligesom Korea eller Singapore? Hvem kan overhovedet forestille sig så mange penge, men hvad har de købt til denne *umma*? Olien blev taget fra os, men brødfødte ikke vores fattige, ej heller forsynede den os med laboratorier til vor videnskabsmænd, eller indbragte investering til vores industri. Den blev ikke brugt til at rejse en hær, for at opnå sejr for Islam og muslimer, i bare én krig. Snarere er vi blevet vant til mange krige indbyrdes, og vi venter blot på, at bomberne falder ned over hovederne på os, under et påskud af "krig imod terror", efter den 11. september, som vi ganske vist har ventet, i magtesløshed mange gange før.

Hvorfor er der en fuldstændig mangel, på samarbejde og evne til at supplere hinanden, mellem de forskellige muslimske statsøkonomier? Saudi Arabiens penge og Sudans befolkning og landsbrugsmæssige potentiale, burde producere en kæmpe og succesfuld farmindustri; Golfens finanser og den Egyptiske ekspertise og

befolkning, burde producere en succesfuld fabriksindustri - men det gør de ikke, hvorfor?

Hvordan kan det være, når det drejer sig om Deen (Islam), historie, sprog og kultur, at vi er så ens, men alligevel så splittede?

Når alt kommer til alt, så er det egentlige spørgsmål nemlig; hvordan kan det være, at den engang så mægtige og vældige islamiske nation, nu er så svag?

Vores svaghed er ikke medfødt, og skyldes slet ikke Islam. Tværtimod. Vi er svage, fordi vi har forladt Islam som et livssystem og en levemåde. Skønt vi forbliver muslimer, er miljøet og samfundet, vi lever i, uislamisk.

Nutidens såkaldte muslimske samfund kan ikke engang længere siges at repræsentere Islam. De offentlige værdier, idéer, opfattelse, love og styresystem, udspringer fra den ikke-Islamiske verdensanskuelse. Vi har udskiftet vores loyaliteter og forpligtigelser, fra Islam til uvidenhed (Jahiliyyah). Kapitalisme, demokrati, socialisme, nationalisme, selviske interesser, gavn, nytte og stolthed, er alt sammen idéer, der har erstattet Allahs ﷻ Enhed (Tawhid), som værende motivation og autoritetskilde. Således er de islamiske værdier holdt op med at trænge ind i vores hjerter; vores sinde er ikke længere oplyst af de sande islamiske opfattelser, og vores levemåde er i modstrid med vores 'Aqeedah (verdensanskuelse).

Da Mustafa Kemal formelt afskaffede *Khilafah*-systemet i 1924, opgav muslimerne til sidst de guddommelige love (Ahkam Shar'iyah), som regulator for deres liv. De

adopterede vestlige love og styresystemer, og adskilte Islam fra livets anliggender. Muslimerne vendte sig bort fra kun at tilbede Allah ﷻ, til at tilbede menneskeskabte systemer og love. Dette er kilden til vores svaghed, tilbagegang og ydmygelse.

Efter nedlæggelsen af *Khilafah*, faldt de muslimske territorier ind under besættelsen af de europæiske kolonimagter, især England og Frankrig. Disse to lande påtvang direkte deres kapitalistiske systemer i vore områder, hvad angår økonomi, statsledelse, uddannelse, kultur og politik. Landene blev fuldt ud regeret af disse sekulære systemer.

Under de kolonialistiske magter, blev mange vestligt uddannede personer forfremmet til høje stillinger indenfor staten. De havde vigtige stillinger i regeringen, samfundet og medierne. Gennem deres indflydelse søgte de at vestliggøre samfundet i den islamiske verden.

Efter 2. verdenskrig kom den gamle kolonialistiske stil under angreb. De europæiske magter stod overfor vægtige finansielle forpligtelser, som resultat af krigen; og på grund af omfanget af Sovjetisk propaganda imod kolonialismen, og mere væsentligt, anti-kolonialistisk pres fra De Forenede Stater, trak besættelsesmagterne sig ud, og kolonierne blev givet pseudouafhængighed. Disse nyligt uafhængige stater blev overladt til den nye generation af sekulære folk, som var blevet formet af Vesten, og kultiveret under opsyn af de "gamle" kolonialister. Disse sekulære folk fulgte i fodsporene på deres forhenværende kolonialistiske herrer.

I et forsøg på at opnå fremgang, og genoplive deres lande, undersøgte disse nye sekulære ledere enhver vej og slogan, bortset fra Islam. Hvad der imidlertid er tydeligt, er dog, at det modsatte skete. Politisk er der kun korrupsion og tyranni; og regimer har kun succes med at så splid og gøre nationen fattig. På ydmygende vis er de islamiske lande blevet mere og mere afhængige af deres fjender.

For at opsummere, så fejlede de sekulære programmer, ikke kun i at opnå de materialistiske tænkeres falske drømme, men drev også muslimerne hen imod total trællebinding til de vestlige og kommunistiske blokke.

I de heroiske befrielseskampe, som blev udkæmpet for at befri islamisk jord, var Islam den eneste reelle styrke, som satte folket i bevægelse. Men da magtens styrebøjler blev returneret til folket, blev muslimerne, som førte kampene, fjernet og de sekulære folk tilranede sig magten. Disse sekulære regenter udmanøvrerede og overmandede muslimerne i Tunesien, Algeriet, Egypten og Pakistan. Men de islamiske aktivister, overalt i de islamiske lande, opgav aldrig deres stræben. De stræbte fortsat i samfundet, for at bekræfte de sekulære programmets fiasko, hvad angår frembringelsen af den ønskede fremgang, og en forbedring af levestandarden. De anstrengte sig for at tilbagevise de sekulære regimers politiske dogme, og afsløre deres konspirationer imod den islamiske *ummah*.

Da disse fremmede systemers fiasko, blev tydelig for enhver, begyndte folk at betragte Islam som det

egentlige politiske alternativ til den korrupsion, ydmygelse, svaghed, splittelse og tilbagegang, som havde slået rødder i ethvert islamisk land. Efterfølgende, over de sidste to årtier, er muslimerne overalt i islamiske verden, vendt tilbage til Islam. Arabere, Afghanere, Afrikanere, Persere, Kurdere, Malaysiere, Pakistanere, Tyrkere, og mange andre muslimer af forskellige nationaliteter, er begyndt at studere Islams fundament, overveje dens love og regler vedrørende samfund og stat, og har påbegyndt kampen, for at genindføre Islam, som system, i livet, staten og samfundet. Deres viljestyrke og overbevisning om Islam, er så virkningsfuld, at det har rystet statsmagter, trængt ind på supermagternes politiske dagsorden, og har optaget Vestens sind og vækket dens bekymring. Men vigtigst af alt, denne genvundne iver efter Islam, har sendt et rungende budskab om håb til enhver muslim: at Islam endnu engang vil blive bragt tilbage i livets arena. Det, som kræves af os, er at bidrage til denne velsignede kamp, gennem en dyb forståelse af vores problems natur, den korrekte løsning til dette problem og metoden, hvorigennem denne løsning skal realiseres.

Khilafah - Den Eneste Løsning

Allah ﷻ kræver at menneskene tilbeder Ham ﷻ alene. Dette betyder, at de udleder deres opfattelser, værdier, love og styresystem fra Allahs ﷻ åbenbaring, dvs. Qur'anen og Profetens ﷺ *Sunnah*. Adoptering af enhver anden autoritetskilde, er en benægtelse af erklæringen 'la ilaha illa Allah' - der er ingen gud foruden Allah.

Islam giver ikke kun muslimerne en overbevisning (iman), men også løsninger og behandlinger til alle hans problemer og forhold. Iværksættelsen og anvendelsen af disse løsninger til livets problemer, er tilbedelsen. Da muslimerne iværksatte disse løsninger, dvs. de guddommelige love (Ahkam Shar'iyyah), og varetog deres anliggender ifølge Islam og det islamiske styresystem, var vi den mægtigste nation på jorden, og det mest civiliserede samfund, verden nogensinde har kendt. Da vi aftog i vores overholdelse af Islam, forfaldt vi, både som stat og nation. Da vi forlod Islam og dens livssystem, var vores nedgang komplet, og vores fiasko og ydmygelse var åbenbar for alle.

Vores oprejsning (*nahda*) kan kun finde sted, når vi vender tilbage til Islam, overbevist om dens verdensanskuelse, samt implementerer dens systemer og love i alle livets forhold. Når disse to, indbyrdes afhængige bestanddele, bringes sammen i harmoni, vil muslimerne få fremgang. Ved at opnå Allahs ﷻ velbehag, vil vi tiltræde vores retmæssige status, som ledere af menneskeheden. Men så længe vi

implementerer ikke-islamiske love og livssystemer, vil vi fortsat famle i fortvivlelsens mørke, undertrykt, besat og plyndret af kolonistater.

De uislamiske regeringssystemer, ved hjælp af magt og tyranni, forhindrer os i øjeblikket i at leve det liv, som er os påkrævet af Allah ﷻ. Derfor skal disse regeringer fjernes, og erstattes af et islamisk styre, dvs. *Khilafah*-staten.

Etableringen af *Khilafah*-staten er ikke kun en praktisk nødvendighed, men også en mægtig islamisk forpligtelse.

Khilafah Defineret

Det organ, som er ansvarlig for implementeringen af de guddommelige love (Ahkam Shar'iyyah) og udbredelsen af Islam, kendetegnes, som *Khilafah*. *Khilafah* er navnet, som er blevet givet det islamiske system, og adskiller sig fra alle andre styresystemer. Baseret udelukkende på Allahs ﷻ Bog (Qur'anen) og Profetens ﷺ *Sunnah*, er *Khilafah* systemet unikt.

Skønt nogle refererer til systemet med navnet Imamah, er det faktiske styresystem, det samme. Adskillige autentiske beretninger (Ahadith Sahihah) fra Profeten ﷺ bekræfter dette. Selvom begge navne kan bruges, for at identificere systemet, så kræver Islam at muslimerne fuldt ud overholder det islamiske system, som disse *ahadith* beskriver.

Khilafah betyder en fælles ledelse for alle muslimer i verden, som implementerer de guddommelige love (Shari'ah), og bærer Islams kald (Da'wah) til verden.

Etablering af Khilafah er en Forpligtelse

Etablering af en *Khilafah*-stat for muslimerne er en forpligtelse (*wajib*) over alle muslimer, i hele verden. Denne pligt, ligesom alle andre pligter foreskrevet af Allah ﷻ, skal udføres. Der er intet valg i sagen. At være passiv, eller at forsømme denne pligt, er en af de største synder, for hvilken Allah ﷻ vil straffe meget hårdt. Denne forståelse understøttes af beviser fra Allahs ﷻ Bog, *Sunnah*, og enstemmigheden imellem Profetens ﷺ ledsagere, dvs. *Ijma' al-Sahabah*.

Beviset fra Sunnah

'Abdullah bin 'Umar rapporterede: Jeg hørte Allahs Sendebud ﷺ sige:

»

.«

“Den, som fjerner (sin) hånd fra en lydighed, vil møde Allah på Opstandelsesdagen uden et argument til sin fordel. Og den, som dør uden en bai'a om sin hals, dør en jahiliyyah (uvidenheds)-død.” [Muslim]

Allahs Sendebud ﷺ gjorde det forpligtende, at enhver muslim skal have et lydighedsløfte (*bai'ah*) om

hans/hendes hals. Han beskrev personen, som dør uden en *bai'ah* om sin hals, som en, der døde under de uvidende dage, dvs. før Islam. *bai'ah* gives ikke til andre end en *khalifah* (dvs. en kalif).

Selvom Profeten ﷺ ikke nævnte, at det var forpligtende for enhver muslim at give *bai'ah* til en *khalifah*, så gjorde han ﷺ det til en forpligtelse, at enhver muslim skal have et lydighedsløfte om sin hals. Med andre ord, det er obligatorisk, at der eksisterer en *bai'ah* til en *khalifah* om enhver ansvarlig muslims hals. Dette nødvendiggør tilstedeværelsen af en *khalifah*, for alle muslimer. Følgelig, er det tilstedeværelsen af *Khilafah*, som muliggør eksistensen af en *bai'ah* om enhver muslims hals.

Derfor er denne *hadith* fra Profeten ﷺ et bevis på, at udpegelsen af en *khalifah*, er en forpligtelse (*wajib*) og ikke et bevis på, at det at foretage løftet er en forpligtelse. Dette er fordi, at Profeten ﷺ i denne *hadith*, kritiserer fraværet af *bai'ah* om muslimens hals når han dør, og ikke foretagelsen af selve *bai'ah*.

Hisham bin 'Urwa rapporterede via Abu Salih, via Abu Hurairah, at Profeten ﷺ sagde:

»

.«

“Ledere vil overtage varetagelsen efter mig, hvor den gode vil varetage jer med sin godhed, og den onde med sin ondskab, så lyt til dem og adlyd dem i det, som stemmer overens med sandheden. Så hvis de handler

godt, så tæller det positivt for jer og for dem. Og hvis de handler ondt, så tæller det positivt for jer og negativt for dem.” [Al Mawardi]

Muslim reporterede via al-A'raj, via Abu Hurairah, at Profeten ﷺ sagde:

.« »

“Sandelig, imamen er et skjold, man kæmper bag, og beskytter sig ved.”

Muslim reporterede via Abu Hazim, som sagde:

”Jeg fulgtes med Abu Hurairah i fem år, og hørte ham fortælle, at Profeten ﷺ sagde:

»

.«

“Israels børn blev styret af profeterne. Når en profet døde, blev han efterfulgt af en anden, men der vil ikke være flere profeter efter mig. Og der vil være kaliffer, og de vil være mange.”

De spurgte: hvad beordrer du os til? Han ﷺ sagde:

.«

»

“Opfyld bai’ah, det ene efter det andet. Og giv dem hvad de er berettiget til. For Allah vil sandelig udspørge dem angående deres varetagelse (det, de blev betroet).”

'Abdullah bin 'Abbas reporterede, at Profeten ﷺ sagde:

»

.«

“Den, som afskyr noget hos sin amir, skal have tålmodighed med ham. For sandelig, enhver blandt folk, som adskiller sig fra Sultanen med så meget som en håndslængde og dør derpå, han er død en jahiliyyah-død.” [Al-Bukhari og Muslim]

I disse beretninger (ahadith) meddeler Profeten ﷺ os om, at ledere vil varetage muslimernes anliggender, og inkluderet i disse *ahadith* er beskrivelsen af denne *khalifah* (kalif), som et skjold, dvs. en beskyttelse. Beskrivelsen af Imamen, som et skjold, er en indikation på gavnen ved Imamens tilstedeværelse, altså er det en forpligtende opfordring til muslimerne. Dette er således, fordi når Allah ﷻ og Hans Sendebud ﷺ meddeler os noget, som indeholder en irettesættelse nævnes, så indikerer den et forbud; med andre ord, man skal

afholde sig fra handlingen. Hvis *shari'ah*-teksten, dvs. et Qur'an-vers eller en *hadith*, indeholder lovprisning, så indikerer det en opfordring om at udføre handlingen. Hvis den opfordrede handling er nødvendig for at implementere en *Hukm shar'i*, eller hvis dens forsømmelse ville medføre, at en *hukm shar'i* forsømmes, så er denne opfordring en absolut ordre, dvs. en forpligtelse.

Disse *ahadith* meddeler os at de, som varetager muslimernes anliggender, er kaliffer. Derfor er dette ensbetydende med en ordre, om at etablere eller udpege dem. Beretningerne inkluderer også et forbud over muslimerne imod at adskille sig fra autoriteten, og dermed en forpligtelse for muslimerne at etablere en islamisk autoritet, dvs. styret. Ydermere beordrede Profeten ﷺ muslimerne, til at adlyde disse kaliffer, og bekæmpe dem, som bekæmper deres autoritet, som kaliffer, hvilket omvendt vil sige en ordre om at udpege en *khalifah* og beskytte *Khilafah* ved at bekæmpe dem, som strider mod hans autoritet.

Muslim berettede via 'Abdullah bin 'Amr bin al-'Ass, at Profeten ﷺ sagde:

»

.«

“Og den, som giver bai'ah til en imam, til hvem han giver sit håndtryk og frugten af sit hjerte, skal adlyde ham, hvis han formår. Og hvis der kommer en anden for at strides med ham, så slår halsen på den anden.”

Derfor er ordren til at adlyde Imamen, en ordre om at etablere ham, og ordren om at bekæmpe dem, som strides med ham, er et indikationsbevis på, at denne ordre er absolut hvad angår vedligeholdelsen af én *khalifahs* tilstedeværelse.

Enstemmighed mellem Profetens ledsagere (Ijma' al-Sahabah)

Alle Sahabah var enige om, at det var nødvendigt at udpege en efterfølger til Profeten ﷺ, efter hans død. De var alle sammen enige om, at udpege en efterfølger til Abu Bakr ﷺ, og efter hans død at udpege en efterfølger til 'Umar ﷺ, og efter 'Uthmans ﷺ død at udpege 'Ali ﷺ, som hans efterfølger.

Sahabah enstemmighed vedrørende etableringen af en *khalifah*, manifesterede sig eftertrykkeligt, da Profeten ﷺ døde. Ledsagerne udskød begravelsen af Profeten og engagerede sig i at udpege en efterfølger til ham ﷺ. Det er velkendt, at begravelsen af en person, er obligatorisk (fard), og at det er en synd (haram) for dem, som påtager sig at forberede begravelsen, at de engagerer sig i noget som helst andet, indtil de fuldfører begravelsen. På trods af dette, engagerede en del af sahabah sig i udpegelsen af en *khalifah*, selvom de var forpligtet til at engagere sig i forberedelsen af Profetens ﷺ begravelse. De andre sahabah var tavse overfor deres handling, og deltog i udskydelsen af begravelsen i to

nætter, til trods for at have evnen til at kritisere udskydelsen, og være i stand til at begrave Profeten ﷺ.

Denne handling fra sahabahs side er derfor et bevis på en enstemmighed (Ijma' al-Sahabah), som støtter udpegelsen af en *khalifah*, frem for at begrave de døde. Dette kunne ikke være legitimt, medmindre udpegelsen af en *khalifah* er en større forpligtelse, end begravelsen af de døde.

Alle sahabah (må Allah være tilfreds med dem) var gennem hele deres levetid enige om, at det var *fard* at udpege en *khalifah*. Skønt de til tider var uenige om personen, som skulle udpeges, var de dog aldrig uenige om, at en *khalifah* skulle udpeges. Altså er sahabahs enstemmighed (Ijma' al-Sahabah) et både klart og stærkt bevis på, at udpegelsen af en *khalifah*, er obligatorisk.

Shari'ah-Princippet

Etableringen af vores levemåde (Deen), og implementeringen af den islamiske lov i ethvert aspekt af livet, er en forpligtelse, som kan bevises gennem autentiske og absolutte beviser. Men etableringen af denne *Deen*, og implementeringen af den islamiske lov, kan ikke udføres, medmindre der eksisterer en *khalifah*, som besidder autoriteten til at gøre det. Følgelig kan opfyldelsen af disse pligter, dvs. implementering af den islamiske lov og etablering af denne *Deen*, ikke opnås, medmindre *khalifah*'en eksisterer. I denne kontekst siger

shari'ah-princippet: "Det, som en *wajib* ikke kan fuldføres foruden, er *wajib*".

Derfor er tilstedeværelsen af en *khalifah* forpligtende ifølge dette princip.

Bevis fra Allahs ﷻ Bog

Allah beordrede Profeten ﷺ til at regere muslimernes anliggender efter alt, hvad Han ﷻ åbenbarede til ham ﷺ. Denne ordre fra Allah ﷻ blev leveret på en meget absolut måde. Allah ﷻ henvendte Sig til Profeten ﷺ med ordene:

"Døm derfor mellem dem efter det, som Allah har åbenbaret, og følg ikke deres begær, så du afviger fra sandheden, som er kommet til dig" [MOQ. Al-Maidah 5: 48]

Og Han ﷻ sagde:

"Og døm du da mellem dem efter det, som Allah har åbenbaret, og følg ikke deres begær, men tag dig i agt for dem, så de fører dig på afveje i noget af det, Allah har åbenbaret til dig" [MOQ. Al-Maidah: 5: 49]

Allahs ﷻ tale til Profeten ﷺ, er også en tale til Profetens *ummah*, medmindre der er et bevis, som indikerer at denne tale er begrænset til ham ﷺ. Men i dette tilfælde er der intet bevis, som begrænser denne henvendelse til Profeten ﷺ. Altså opfordrer disse Qur'an-vers muslimerne til at etablere Allahs ﷻ styre. Udpegelsen af en *khalifah* betyder intet andet end etableringen af Allahs ﷻ styre og Islams autoritet.

Hvad angår autoriteten, så forpligter Allah ﷻ muslimerne til at adlyde dem, som besidder autoriteten, dvs. regenten, hvilket er en indikation på, at regentens eksistens er obligatorisk. Allah ﷻ siger:

“O I som har iman! Adlyd Allah, og adlyd Sendebudet og dem, som har myndigheden af jer” [MOQ. Al-Nisa' 4: 59]

Allah ﷻ beordrer ikke lydighed til dem, som ikke eksisterer, eller hvis eksistens ikke er nødvendig. Eksistensen af en muslimsk regent er derfor en nødvendighed, og Allahs ﷻ ordre om, at adlyde dem, som besidder autoriteten, er også en ordre om at etablere dem.

Implementeringen af den islamiske lov afhænger af regentens tilstedeværelse, dvs. manden med autoritet,

og regentens fravær resulterer i manglende iværksættelse af den islamiske lov i staten og samfundet. Da fraværet af regenten resulterer i en manglende implementering af den islamiske lov, hvilket er en synd, er regentens tilstedeværelse obligatorisk.

Det er tydeligt, ud fra disse beviser, at etableringen af styret og autoriteten blandt muslimer er en pligt, og at udpegelsen af en *khalifah*, som påtager sig ansvaret for styret og autoriteten, for at implementere den islamiske lov - ikke kun for styret og autoritetens skyld alene - også er obligatorisk.

Følgende *hadith* fra Allahs Sendebud ﷺ indikerer at pligten vedrørende etablering af en regent, ikke kun er for autoriteten og styrets skyld. 'Auf bin Malik al-Ashja'i' i reporterede via Muslim, at Profeten ﷺ sagde:

»

.«

“De bedste af jeres imamer (ledere) er dem, som I elsker og de elsker jer, og som beder for jer og I beder for dem. Og de værste af jeres imamer er dem, som I hader og de hader jer, og I forbander dem og de forbander jer.

Der blev sagt: 'O Allahs Sendebud! Skal vi så ikke erklære dem krig?' Han sagde:

.«

»

**“Nej! Ikke så længe de opretholder salah
iblandt jer...” [Muslim]**

Denne *hadith* er tydelig i sin beskrivelse af de gode og de onde ledere, og i forbudet af oprør imod deres autoritet, så længe de opretholder *salah* (dvs. bønnen). 'opretholdelsen af salah' indikerer opretholdelsen af Deen, og implementering af dens love.

Derfor er pligten over muslimer vedrørende udpegelsen af en *khalifah*, som implementerer Islams love og bærer dens *da'wah*, uomtvistelig, med hensyn til dens status i de islamiske lovgivningstekster. Ydermere er pligten obligatorisk, fordi Allah ﷻ gjorde det forpligtende for muslimerne at etablere Islams autoritet, og beskytte muslimernes ære. Denne pligt er dog en kollektiv forpligtelse, dvs. *fard kifayah*. Det vil sige, hvis en del af muslimerne fuldfører den, så opfyldes pligten, og ansvaret falder derfor fra resten af *ummah*. Men hvis en del af *ummah* ikke er i stand til at fuldføre denne pligt, selvom de påtog sig de handlinger, som er påkrævet for at fuldføre den, så vedbliver ansvaret, og forpligtelsen omfatter alle muslimer. Ingen muslimer undsiges denne pligt, så længe muslimerne ikke har en *khilafah*-stat, hvori *khalifah*'en implementer alle de islamiske love.

Tidsfristen for Udpegelsen af en Khalifah

Det er *haram* for en muslim, at der går mere end to dage, uden at have en *bai'ah* om sin hals. Dette konkluderes fra ledsagernes enstemmighed (Ijma'a al-Sahabah).

Så snart sahabah hørte nyheden, at Profeten ﷺ var død, tog de til Banu Sai'das gårdsplads for at diskutere udpegelsen af en efterfølger til Allahs Sendebud ﷺ. Profeten var endnu ikke begravet på det tidspunkt. Sahabah fortsatte med at diskutere sagen til andendagen, efter Profetens ﷺ død. Derefter samlede de sig i moskéen for at give *bai'ah* til Abu Bakr ؓ. Da *bai'ah* var givet, forberedte sahabah begravelsen af Profeten, og han ﷺ blev begravet tre dage og to nætter efter hans ﷺ død. Således udsatte Profetens sahabah begravelsen, indtil de havde udvalgt en efterfølger.

Da 'Umar bin Al-Khattab ؓ var tæt på døden, nominerede han de seks personer blandt sahabah, som Profeten ﷺ havde været tilfreds med, da han døde. Dette er til formål at udvælge en *khalifah* iblandt dem selv. De seks inkluderede blandt andre; 'Uthman, 'Ali og 'Abdul Rahman bin 'Awf ؓ. 'Umar beordrede, at hvis en enighed vedrørende valget af en *khalifah*, ikke var nået indenfor tre dage, skulle den, som var uenig efter de tre dage, have sit hoved hugget af. Ingen modsagde sig denne ordre, selvom det at dræbe en muslim uden retmæssig grund er *haram*. Og de seks var ikke bare hvem som helst; de var de bedste blandt ledsagerne,

som var blevet lovet Paradiset. Sahabaha enighed vedrørende denne ordre er derfor, for os, et islamisk bevis; at det er forbudt for muslimerne at være foruden en *khalifah*, i mere end tre dage. Efter de tre dage med diskussion, og konsultation med befolkningen i Medina, blev 'Uthman valgt, som *khalifah*.

Udpegelsen af en *khalifah* er obligatorisk fra det øjeblik, den forrige *khalifah* dør, eller bliver afsat. Hvis forsinkelsen overskrider to nætter og muslimerne ikke har indsat en *khalifah*, så skal sagen undersøges; hvis muslimerne var travlt engageret i udpegelsen af en *khalifah*, men de kunne, på grund af overvældende omstændigheder, ikke fuldføre den indenfor to nætter, vil synden falde fra deres skuldre. Dette er fordi de engagerede sig i udførelsen af pligten, men var ikke i stand til at fuldføre pligten indenfor den foreskrevne tidsperiode, på grund af tvungne omstændigheder. Men hvis de ikke var engagerede i udførelsen af pligten, så vil de være syndige.

At forsømme etableringen af en *khalifah* for muslimerne, er en stor synd, fordi det er en forsømmelse af at opfylde en af de allervigtigste pligter i Islam. Implementeringen af *Shari'ah*, og Islams reelle eksistens på livets kampbane, er betinget af denne pligts fuldførelse. Derfor begår muslimerne i helhed en stor synd, hvis de forsømmer at etablere en *khalifah* for dem selv. Hvis de enes om at forlade denne pligt, vil synden ramme hver eneste muslim i hele verden. Hvis nogle af muslimerne (hvis en gruppe iblandt muslimerne) påbegyndte arbejdet for at etablere en *khalifah*, alt

imens andre ikke gjorde, så ville synden falde fra dem, som arbejdede for at etablere *Khilafah*, men ville forblive over resten indtil denne *khalifah* eksisterede, fordi deltagelse i arbejdet for at fuldføre pligten, har den effekt, at det fjerner synden mht. den manglende fuldførelse af pligten. Dem, som ikke deltager i arbejdet for at fuldføre pligten, vil være syndige fra de tre dage efter den ene *khalifahs* afgang, og indtil den nye *khalifah* er udpeget. Dette er således fordi Allah ﷻ havde betroet dem med en pligt, som de hverken udførte eller deltog i. Således fortjener de synden, straffen og ydmygelsen fra Allah ﷻ, både i dette liv og det hinsides. De forsømmer etableringen af *Khilafah* og udførelsen af de handlinger, som etablerer den ifølge den islamiske lov. Forsømmelsen af enhver obligatorisk opgave, som Allah ﷻ har pålagt muslimerne, især den pligt, hvormed andre pligter implementeres, den islamiske lov iværksættes, Allahs ﷻ Ord rejses højt, og Islams kald bæres til verden, er noget, som tydeligvis fortjener Allahs straf, må Allah beskytte os mod det.

Khilafahs Enhed

Muslimerne tillades ikke at have mere end én *khalifah* og én stat. Dette bekræftes af følgende *ahadith*: Abu Sa'id al-Khudri rapporterede, at Profeten ﷺ sagde:

.«

»

“Hvis bai'ah bliver givet til to kaliffer, så dræb den sidste af de to.” [Muslim]

'Abdullah b. 'Amr bin al-'Ass rapporterede, at Allahs Sendebud ﷺ sagde:

»

.«

“Og den, som giver bai'ah til en imam, til hvem han giver sit håndtryk og frugten af sit hjerte, skal adlyde ham, hvis han formår. Og hvis der kom en anden for at strides med ham, så hug den andens hals af.” [Muslim]

'Arfajah rapporterede, at Allahs Sendebud ﷺ sagde:

.«

»

“Den, som kommer til jer, mens jeres sag er blevet forenet under én mand, med hensigten om at ødelægge jeres stav og splitte jeres fællesskab, så dræb ham.”

[Muslim]

Når *Khilafah* er blevet reetableret, så vil dens opgave være at indlemme alle de andre, af nutidens muslimske lande, i sig; og dermed forme én stat for alle muslimer. De eksisterende grænser, som opdeler den islamiske *ummah*, skal fjernes. Der findes intet islamisk bevis, der kan støtte holdning om, at de skal forblive, når *Khilafah* endelig er blevet etableret. De moderne statsgrænser er aldeles kunstige, og er oprettet af de kolonialistiske stater, som engang besatte muslimernes lande militært.

Etablering af Khilafah ifølge Profetens Metode

I søgen efter etablering af *Khilafah* er det obligatorisk at vi gør vores Profet Muhammad ﷺ til vores vejledende lys. Dette er fordi pligten angående at følge Profeten ﷺ i dette spørgsmål er det samme, som ordren om at følge ham ﷺ i spørgsmålet om bøn (salah), og ethvert andet aspekt af vores Deen.

Allah ﷻ siger:

“Og han taler ikke af eget begær. Dette er kun en åbenbaring, åbenbaret (af Allah)”
[MOQ. Al-Najm 53:34]

og Han ﷻ siger:

“Den, der adlyder Sendebudet, adlyder Allah” [MOQ. Al-Nisa' 4: 80]

Profeten Muhammad ﷺ var guddommeligt vejledt i hans søgen efter at etablere den første islamiske stat i Medina. Og hans metode udgør det guddommelige svar til spørgsmålet om, hvordan man etablerer *Khilafah*-staten. Allah ﷻ siger:

“Sig: Dette er min vej; jeg kalder til Allah med et klart bevis, jeg og de, som følger mig”
[MOQ. Yusuf 12: 108]

Kultiveringsfasen

Profetskabets begyndelse blev indledt med åbenbaringen:

“Læs i din Herres navn, som skabte (alting)! Som skabte mennesket af en blodklump. Læs og din Herre er den mest Generøse. Som lærte ved pennen(s hjælp). Lærte mennesket, hvad det ikke vidste” [MOQ. Al-'Alaq 96: 1-5]

Og efter åbenbaringen af den sidste ayah fra Surah al-Duha, dvs. "Morgentimerne":

"Og beret om din Herres nåde" [MOQ. Al-Duha
93: 11]

Allahs Sendebud ﷺ bar budskabet til medlemmer af hans egen familie og til Abu Bakr ؓ, hans ledsager i livet. Med assistance fra Abu Bakr kontaktede Profeten ﷺ folk, som han mente ville tage imod Islams kald, indtil Muhammads ﷺ kald var velkendt indenfor Mekkas omgivelser.

Under denne indledende periode - som skulle vare i tre år - blev Islam båret til Mekkas indbyggere, og der var ingen direkte konfrontation med polyteisterne (mushrikin) og deres uvidende levemåde (jahiliyyah).

I denne periode blev der brugt meget tid på at udvikle tilbøjeligheder, attituder og adfærdsmønstre, som var levende eksempler på Koranen. Profeten ﷺ forsøgte at kultivere en gruppe af muslimer, som ville være forberedt på konsekvenserne af den åbne konfrontation med samfundet, som snart skulle begynde.

På det tidspunkt, hvor profetskabet blev givet til Muhammad ﷺ, var samfundet med dets verdensanskuelse, værdier, følelser og love, et uislamisk samfund; i bund og grund var samfundet underlagt jahiliyyah. Med henblik på denne baggrund, blev kultiveringsfasen anvendt af Profeten ﷺ til at opbygge

den islamiske verdensanskuelse i de nye muslimer, og styrke deres *iman* på Allah ﷻ i alle livets henseender. Den blev taget i brug for at erstatte alle *jahiliyyah*-skikke, idéer, normer og værdier med *tawhid*, dvs. Allahs ﷻ Enhed (eller monoteisme). Profeten ﷺ samlede muslimerne i Dar al-Arqam huset, og formede dem i henhold til vejledningen i Koranen.

I dag er vi ligeledes omsluttet af *jahiliyyah*. Vores samfund er uislamisk, ligesom det var ved begyndelsen af Profetens ﷺ mission, selvom vi som individer, er muslimer. Følgelig skal denne bevægelse, hvis arbejde er at etablere *Khilafah* gå igennem en forberedende fase, med det formål at opbygge den islamiske verdensanskuelse i gruppens individer. Denne fase er karakteriseret af et dybt og praktisk studie, af den islamiske ideologi, som forbereder individer til at bære pligterne med hensyn til at levere kaldet, for at genoptage den islamiske levemåde, hvilket vil kræve tålmodighed, udholdenhed og ihærdighed. Tilliden til Islam i helhed, og til dens systemer og behandlinger, skal kultiveres med en solid viden om Islam og dens systemer, for således at genoprette nationens tillid til Islam. Formålet er at etablere et parti, som er sammensluttet ovenpå en klar og urokkelig overbevisning om ideologien, og er parat til at levere *Da'wah* kompromisløst til samfundet.

Behovet for at arbejde som en gruppe

Individer kan ikke fuldføre etableringen af *Khilafah*. Det er en kollektiv pligt, som kræver at muslimerne handler

kollektivt som en gruppe. Profeten ﷺ lod ikke sine tilhængere agere som individer. Muslimerne plejede at mødes i Dar al-Arqam (Al-Arqams hus), hvor de lærte om Islam, bedte sammen, og agerede i ethvert aspekt, som en gruppe - en unik gruppe.

Der findes mange praktiske eksempler på, at sahabah (må Allah være tilfreds med dem alle) agerede som en gruppe. For eksempel mødtes sahabah engang og bemærkede at Quraish aldrig havde hørt Koranen reciteret højtlydt og tydeligt for dem fra andre end Profeten ﷺ. 'Abdullah bin Mas'ud sagde, at han ville få Quraish til at lytte til den. Så om morgenen gik han hen til Ka'bahen, og læste Koranen højt, hvorpå Quraish overfaldt ham, og begyndte at slå ham. Da han vendte tilbage til sahabah, sagde de: **"Det var det vi frygtede ville ske med dig."** Han sagde: **"Allahs fjender var aldrig mere ubetydelige i mine øjne, end de er nu, og hvis I ønsker det, så tager jeg hen og gør det samme foran dem i morgen."** Sahabah sagde: **"Nej, du har gjort nok; du har fået dem til at lytte til noget de ikke kan lide."**

Et andet eksempel fandt sted, da Abessiniers Negus hidkaldte muslimerne, så de kunne besvare anklagerne fremsat af Quraish, angående 'Isas (Jesus) status i Islam. Da hidkaldelsen nåede muslimerne, afholdte de et lille møde for at diskutere sagen. De besluttede sig for at informere Negus, om præcis hvad Koranen siger uden afvigelse, og sendte Ja'far bin Abi Talib, som skulle tale på deres vegne. Efter at have hørt Ja'fars udtalelse, fortalte Negus muslimerne: "Gå i fred. Den, som

fornærmer jer, vil blive straffet. Gå i fred, hvor end I vil. I mit land vil I være i sikkerhed.”

Den offentlige vekselvirkningsfase

Følgende *ayah* fra Koranen kendetegner kaldets overgang fra kultiveringsfasen til fasen med offentlig vekselvirkning:

“Forkynd derfor åbent det, der er blevet befalet dig, og vend dig bort fra polyteisterne. Vi vil visselig være dig nok mod dem, der søger at spotte. Dem, der sætter andre guder ved siden af Allah. De skal snart få viden (herom)” [MOQ. Al-Hijr 15: 94-96]

I denne fase med vekselvirkning begyndte Profeten ﷺ at konfrontere *jahiliyyah*-systemet, som herskede iblandt Quraish. Han ﷺ krævede, at de ikke anerkendte og tilbad andre guder end Allah ﷻ alene. Han valgte en række initiativer med det formål at bringe Islam i centrum af offentlighedens opmærksomhed. Først inviterede han ﷺ sine slægtninge, hvoriblandt lederne af Quraish befandt sig, til en sammenkomst i sit hjem. Han ﷺ forklarede dem budskabet og lovede dem Paradis, som er ligeså bredt og vidt, som himlene og jorden (hele universet), og advarede dem om en ild, som:

“Den dag vil Vi sige til helvedet: Er du mon fyldt? Og det vil sige: Er der mon flere?” [MOQ. Qaf 50: 30]

Profeten ﷺ gik også til toppen af al-Safa bjerget, og proklamerede til alle Quraish klanerne:

.«

»

“Sig mig: Hvis jeg informerede jer om, at (fjenden på) heste befinder sig i dalen, og som vil invadere jer, ville I så tro på mig?”

De sagde: 'Selvfølgelig'. Så sagde han ﷺ:

.«

»

“Jeg er visselig kommet til jer med en advarsel om en streng straf.” [Al-Bukhari]

Det tredje større initiativ indtraf efter Hamzahs og 'Umars konvertering til Islam, hvormed Islam og muslimerne blev styrket. Profeten ﷺ organiserede muslimerne i to kolonner, med Hamzah, som anfører af en kolonne og 'Umar, som anfører af den anden, og så marcherede de rundt om Ka'bahen. Dette chokerede

Mekka-befolkningen. For første gang blev de konfronteret med realiteten af muslimernes solide fundament. Forud for denne opvisning bedte muslimer i hjemmet; derefter, bedte de i Ka'bahens gårdsplads.

Disse hændelser rykkede Profeten ﷺ og muslimerne ind i *da'wah*'ens konfrontationsfase. I denne fase præsenterede Profeten ﷺ muslimerne, som en organiseret gruppe, der var opsat på at udfordre og ændre samfundet, og dets værdier, idealer, praksis, følelser og systemet for styring og organisering af livets anliggender. I denne opgave mødte Profeten ﷺ *jahiliyyah*-systemet frontalt, uden kompromis eller afvigelse.

Han angreb *jahiliyyah*-systemets aristokratiske og pengefikserede værdier på følgende måde:

“Ve over enhver bagtaler, bagvasker, som samler rigdom og tæller den atter og atter. Han tror, at hans rigdom vil gøre ham evig. Nej: Han vil visselig blive kastet i den knusende (straf)” [MOQ Al-Humazah 104: 1-4]

“Rivalisering om ophobning af rigdomme har distraheret jer. Indtil I gæster gravene. Men

nej! Snart skal I erfare (sandheden)” [MOQ. Al-Takathur 102: 1-3]

Allah ﷻ sagde angående Quraish-ledernes hovmod samt deres uretfærdighed mod og ligegyldighedsfølelser overfor de mindre velstående og dårligt stillede i samfundet:

“Har du ikke set den, der benægter denne Deen? Det er den, der støder den forældreløse bort. Og som ikke opfordrer til bispisning af de fattige” [MOQ. Al-Ma’un 107: 1-3]

Hvad angik deres korrupte økonomiske praksis, så fordømte Koranen dem, med ordene:

“Ve dem, der giver for kort mål. Dem, der – når de lader sig tilmåle af andre – forlanger det fuldt. Men når de udmåler eller udvejer til dem, så giver de for lidt” [MOQ. Al-Mutaffifin 83: 1-3]

Allah ﷻ åbenbarede dette om lederne af Quraish, som førte an i bekæmpelsen af Islam:

“Må begge Abu Lahabs hænder gå til grunde, og han må selv gå til grunde. Hans rigdom og hvad end han erhvervet vil ikke nytte ham. Han skal brænde i flammende ild. Og hans kone, som bar brænde (til bålet). Om hendes hals skal der være en flettet snor af palmefibre” [MOQ Masad 111: 1-5]

Vedrørende den magtfulde Quraish-leder, al-Walid bin al-Mughirah, som tilrettelagde onde planer mod Islam, i form af bagvaskelse og smædekampagner, siger Allah ﷻ følgende:

“Adlyd derfor ikke fornægterne. De ønsker, at du skulle smigre dem, så ville de (også) smigre (dig). Og adlyd ikke nogen skændig

sværger. Bagvasker, der går omkrig med sladder. En, der hindrer det gode, overtræder, synder. Ubehøvlet, dertil af ringe herkomst. Fordi han har rigdom og børn. Når Vore tegn forelæses ham, siger han: Fabler af det gamle. Vi vil brændemærke ham på snuden” [MOQ. Al-Qalam 68: 8-16]

På grund af denne intellektuelle kamp med Quraish, hvor Profeten ﷺ angreb *jahiliyyah* i alle dens former, blev hans relationer til Quraish dårligere, og folk trak sig væk fra i fjendskab. De talte altid om ham ﷺ og opildnede hinanden imod ham. De klagede til Profetens onkel, Abu Talib: “Vi kan ikke bære, at vores fædre bliver hånet, at vores skikke latterliggøres og vores guder krænkes.”

Den ideologiske kamp

I fasen med åben og offentlig vekselvirkning skal gruppen give sig i kast med opgaven at levere Islams budskab til samfundet, for dermed at opbygge en tillid til Islam, ligesom den blev opbygget i gruppens sinde og hjerter. Dette kan ikke opnås, men udelukkende gennem at indlede en ideologisk og intellektuel kamp imod de uislamiske ideologier, tanker, værdier og systemer. Dette skal gøres ved at afsløre den de falske og korrupte ideologier, systemer og normer, som hersker i samfundet. Den oprigtige islamiske bevægelse skal føre en ideologisk kamp imod de ideologier, koncepter og værdier, som modstrider Islam. Ved at følge Profetens ﷺ metode skal

bevægelsen tilbagevise kapitalisme, demokrati, socialisme, nationalisme, og enhver anden ... isme. Uislamiske skikke, værdier, systemer og love, skal udfordres. Samfundets bevidsthed skal hæves, så de afviser disse tanker og systemer som noget, der er falsk og uretfærdig.

Præsidenter, konger, ledere og personligheder, som udgør hindringer i vejen for denne *Da'wah*, skal afsløres for samfundet, for hvad de egentlig er. Deres komploter, afskyeligheder, intriger og islamfjendsk politik skal afsløres for nationen. Dette er Allahs Sendebuds ﷺ eksempel, og den, som afviger fra denne opgave, fejler i at opretholde Profetens *Sunnah* og metode.

Kompromis

Da Quraish fejlede i at holde Profeten ﷺ tilbage med argumenter, forsøgte de at inddæmme ham og hans budskab gennem forhandling og kompromissøgende tilbud.

Lederne af Quraish sendte et antal gesandter til Profeten ﷺ, hvor de tilbød ham rigdom, lederskab og status. Han ﷺ afviste alle tilbud, som indebar kompromis og afvigelse fra budskabet Islam.

Forfølgelse og ønsket om succes vil bringe muslimerne i en position, hvor de stilles overfor et tilbud om kompromis, som indebærer at give afkald på Islam, eller en del af Islam. Profetens ﷺ metode viser os, at der hverken kan være tale om et kompromis eller halve løsninger i denne sag. Islam kan aldrig sameksistere med

jahiliyyah. Islam kan ikke acceptere, eller stille sig tilfreds med en situation, som er halvt Islam og halvt *jahiliyyah*. Enten skal Allahs ﷺ *Shari'ah* være fremherskende, eller også skal menneskets lyster og begær.

“Og døm du da mellem dem efter det, som Allah har åbenbaret, og følg ikke deres begær, men tag dig i agt for dem, så de fører dig på afveje i noget af det, Allah har åbenbaret til dig” [MOQ. Al-Maidah: 5: 49]

Så det er ikke en del af Profetens ﷺ metode at tilslutte sig en uislamisk regering, for delvist at implementere Islam i bestemte aspekter, som for eksempel domstolene. Den gradvise implementering af Islam, er ensbetydende med en sammenblanding af sandhed med falskhed, Islam og *kufr*, hvilket er umuligt.

Ligeledes tillader Profetens ﷺ metode ikke et kompromis i selve formålet. Formålet er at etablere *Khilafah*, som den almene ledelse for alle muslimer i verden. Der kan ikke være noget kompromis i dette formål. Profeten afviste at acceptere hjælpen fra Banu 'Amer, fordi de ønskede lederskabet efter Muhammad ﷺ. Allahs Sendebud afviste også tilbudet om støtte fra stammen Shaiban bin Tha'labah, selvom de gik med til at beskytte

Profeten fra alle arabere, men de ville ikke beskytte ham ﷺ imod Perserne.

Formålet er ikke magt for magtens skyld. Der er ikke nogen mening i at etablere autoriteten, hvis vi afviger fra Islams metode. Skønt formålet med denne pligt er etableringen af Allahs ﷻ styre og den islamiske levemåde, så skal det udmærkede formål med enhver handling, være at opnå Allahs ﷻ velbehag (ridwan). Altså skal enhver handling, om den udføres af individet eller gruppen, udføres udelukkende for Allahs ﷻ skyld, hvor man ikke forventer lovprisning eller gengældelse fra mennesker. Oprigtighed hos gruppen, dens ledelse og dens tilhængere, skal fremvises i deres handlinger. Oprigtighed i denne forstand vil oplyse vejen til succes, da sejren udelukkende kommer fra Allah ﷻ.

Forfølgelse

Da deres forhandlingstaktik fejlede, greb Quraish til direkte vold og brutalitet. De indledte en forfølgelsespolitik imod muslimerne. De arresterede de muslimer, som ikke var beskyttet af det etablerede samfundssystem. Sådanne individer blev fængslet, tortureret og dræbt. De rettede også deres angreb mod Profeten ﷺ, de bagtalte ham, spredte løgne og propaganda imod ham, og søgte at påføre ham kropslig skade.

Efter denne forfølgelse foreslog Profeten ﷺ sine tilhængere, at de skulle emigrere til Abessinien indtil Allah ﷻ forsynede dem med lettelse.

Da Quraish så at Profetens ﷺ ledsagere var ankommet til Abessinien, og at 'Umar og Hamzah havde accepteret Islam, og at Islam fortsatte med at sprede sig, indgik de en bindende pagt, der indebar en social og økonomisk boykot mod muslimerne og de, der holder med dem blandt Banu Hashim og Banu 'Abdul Muttalib. Pagten indeholdt, at Quraish ikke ville gifte sig med dem, og hverken sælge til eller købe fra dem. Muslimerne blev forvist til Abu Talibs Shi'b (egnsti), en ujævn lille dal udenfor Mekka. Denne strenge boykot varede fra det syvende år af Profetens ﷺ kald, til det tiende år.

Kort tid efter boykottens afslutning, døde Profetens kone Khadijah (må Allah være tilfreds med hende), efterfulgt af Abu Talib, en måned senere. På grund af det kæmpe afsavn Profeten ﷺ følte, blev dette år kendt som Sorgens År ('Am al-Huzn).

Som resultat af denne ideologiske kamp, vil den islamiske bevægelse til tider blive udsat for vrede fra den generelle offentlighed, som besidder *jahiliyyah* tanker og værdier. De magthavende vil anvende tyranniske metoder og forfølgelsespolitik (hetz) mod de muslimer, som engagerer sig i denne intellektuelle og politiske kampen. De vil fængsle, myrde, boykotte, eksilere og bagvaske dem. Dette er uundgåeligt, men det skal ikke aflede muslimerne fra deres formål. Det er afgørende for at opnå sejr og succes at muslimerne viser udholdenhed, urokkelighed og standhaftighed, og ikke gå på kompromis eller give afkald på den mindste detalje af Islam.

Ofring

Oprettelsen af *Khilafah* og reetableringen af Islams suverænitet på jorden, kræver ofring af alt, hvad vi har kært. Det nødvendiggør tålmodighed og udholdenhed at bære den modgang og de trængsler, som vil ramme sjælene, familier og ejendom. Følgelig skal muslimerne være forberedt på og beskytte sig imod de fristelser, som det etablerede regime vil tilbyde for at føre dem på afveje fra denne opgave. Vær sikker på at muslimerne vil blive prøvet, hvormed Allah ﷻ differentierer imellem de gode og de dårlige blandt os. Dette er Allahs ﷻ lov med hensyn til Hans skabning. Allah ﷻ den Suveræne siger:

“Troede menneskene mon, at de vil blive ladet i fred, fordi de siger: Vi har iman, når de ikke er blevet prøvet? Og Vi prøvede visselig dem, (der var) før dem. Således vil Allah sandelig kendetegne dem, der taler sandt, og Han vil visselig kendetegne løgnerne”
[MOQ. Al-'Ankabut 29 : 2-3]

Sendebudene og profeterne, og dem, som fulgte dem, blev testet hårdt med trængsler og prøvelser. Allah ﷻ beskrev situationen de stod overfor:

“Eller troede I, at I vil komme i Paradiset, når der endnu ikke er sket jer det samme som (skete) dem, der gik bort før jer? Trængsler og nød ramte dem, og de blev voldsomt rystede, indtil Sendebudet og de, som troede med ham, sagde: Hvornår (kommer) Allahs sejr_ Sandelig, Allahs sejr er visselig nær” [MOQ. Al-Baqarah 2: 214]

Derfor er de lidelser og trængsler, prøvelser og undertrykkelser, der omgiver de muslimer, som bærer den islamiske *Da'wah*, og kaldet til at etablere *Khilafah*, uundgåelig. De tyranniske regimers sammensværgelse skal ikke have lov til at distrahere muslimerne fra denne noble opgave, og ej heller svække deres beslutsomhed og vilje til at betale dens pris, til gengæld for Allahs dyrebare vare, nemlig Paradiset..

Allah ﷻ har meddelt os, at Han ikke sendte Sin sejr til Sine sendebud, før de gennemgik prøvelser og var i en tilstand af fortvivlelse. Han ﷻ sagde:

“Indtil sendebudene fortvivlede og tænkte, at de blev anfægtet, da kom Vor sejr til dem” [MOQ. Yusuf 12: 110]

Det er Allahs ﷻ lov at opbakning og sejr kun kommer efter lidelser, prøvelser og trængsler. Derfor skal muslimen være tålmodig og udholdende og indse, at besvarelsen af Allahs ﷻ kald, skal være mere dyrebart hos os, end os selv, vores rigdom, vores familier og dette livs glæder. Allah, den Almægtige, siger:

“Sig: 'Hvis jeres fædre og jeres sønner og jeres brødre og jeres hustruer og jeres slægtninge og jeres ejendom, som I har erhvervet jer, og den handel, hvis stagnation I frygter, og de boliger, som elsker, er jer kærere end Allah og Hans Sendebud og jihad for Hans sag, så vent indtil Allah bringer Sin befaling (til udførelse). Og Allah retleder visselig ikke de oprørske folk” [MOQ. Al-Tawbah 9: 24]

Søgen efter Støtte

Efter Sorgens År præsenterede Profeten ﷺ sig selv for stammerne udenfor Mekka. Han præsenterede sig for stammerne, så snart muligheden bød sig, især i pilgrimsfærdens sæson, hvor mange stammer samledes i Mekka.

Han ﷺ bad dem om at erkende hans budskab, Islam, samt beskytte ham, så han meddeler Allahs ﷻ budskab, som han er sendt med. Til gengæld får de *Jannah*.

Profeten ﷺ præsenterede sig for adskillige stammer, heriblandt: Thaqif, Kindah, Banu 'Amer bin Sa'sa'ah, Banu Kalb og Banu Hanifah. Banu 'Amer sagde: "Hvis vi giver dig vores lydighedsløfte, og Allah ﷻ giver dig sejr over dine modstandere, får vi så styret efter dig?" Profeten ﷺ svarede,

.« »

“Sagen tilkommer Allah, Han placerer den, hvor end Han ønsker.”

Ikke én af stammerne besvarede kaldet positivt.

Mens Profeten ﷺ præsenterede sig for de arabiske stammer, mødte han en lille gruppe ved al-'Aqabah, fra Khazraj-stammen, der kom fra Yathrib (Medina). De tog imod hans ﷺ kald og accepterede Islam. Da de vendte

tilbage til Medina, meddelte de deres folk om Allahs Sendebud ﷺ, og inviterede dem til Islam.

Det efterfølgende år erklærede 12 personer fra al-Ansar (Støtterne) deres loyalitetsløfte til Profeten ﷺ ved al-'Aqabah bjerget. De vendte tilbage til Medina med Mus'ab bin 'Umair, Profetens ﷺ ledsager, som var blevet sendt for at lære dem om deres nye Deen. Mus'ab fortsatte med at bære Islams kald i Medina indtil Profetens ﷺ navn var velkendt, og Islam og Profeten blev omtalt i hvert eneste hus.

Det efterfølgende år drog Mus'ab, sammen med treoghalvfjerds mænd og to kvinder, af sted mod Mekka for at møde Profeten ﷺ og afgive deres løfte om støtte til Profeten. Efter det andet løfte, som kaldes Krigsløftet (Bai'at al-Harb), instruerede Profeten sine ledsagere til at emigrere til Medina. Kort tid efter, da han ﷺ havde fået Allahs tilladelse, emigrerede Profeten sammen med Abu Bakr til Medina, hvorefter han ﷺ etablerede den første islamiske stat.

Vigtigheden af offentlig opinion

Nationen domineres af det, samfundet respekterer eller ikke respekterer i offentligheden, og ikke af enkelt individers holdninger. Denne offentlige opinion påvirkes sædvanligvis af de kollektive handlinger, som dirigeres hen imod samfundets kollektive bevidsthed, og ikke af individers bevidsthed.

Samfundets kollektive bevidsthed vil altid dominere individernes holdninger. Et eksempel på dette er Quraishs

beslutning om at afslutte boykotten af muslimerne. Til trods for at Abu Jahl og lederne af Quraish sagde, at pagten var hellig og ukrænkelig, tvang den offentlige opinion Quraish til at sætte en stopper for boykotten.

Det er ikke afgørende at alle i samfundet støtter kaldet, for at samfundets transformering kan være mulig. Men det er dog afgørende at de kollektive tanker og holdninger er islamiske. Da Mus'ab sendte sin rapport fra Medina til Profeten, så informerede han ham ﷺ, at Islam havde indtrådt ethvert hus, og ikke at alle havde accepteret Islam, men at Islam derimod dominerede folkets kollektive bevidsthed. Det var på dette grundlag at Allahs Sendebud ﷺ konkluderede, at Medina var egnet til at bære den første islamiske stat.

Vigtigheden af vekselvirkning

Folkets kollektive bevidsthed kan kun opbygges gennem vedvarende vekselvirkning med den islamiske *Da'wah*. De folk, som ønsker at ændre samfundet, er nød til at leve sammen med folket. Isolationisme og indadvendthed, har ingen plads i denne proces. Samfundet skal overvindes til Islam, gennem en grundig islamisk kultivering samt en lang og hård intellektuel og politisk kamp.

Altså er det nødvendigt at de muslimske *da'wah*-bærere adopterer *ummahs* interesser på alle områder, og motiverer *ummah* til at rejse sig for sine rettigheder, og åbent afvise den undertrykkelse, som den er blevet påført. Den største form for undertrykkelse, som *ummah*

er blevet påført, er varetagelsen af dens anliggender ifølge *kufr*-systemer, som modstrider nationens verdensanskuelse og levemåde, nemlig Islam. *Ummah* skal insistere på at Islam alene er deres frelser, og at de skal genvinde autoriteten for dermed at udskifte de sekulær-kapitalistiske systemer, som *umma* er blevet påtvunget.

Mange personer tror, at de kan etablere et islamisk samfund ved bare at håndhæve en islamisk konstitution, uden at det forberedende arbejde udføres på forhånd. Denne idé er en illusion og modsiger Sendebudets ﷺ metode.

Profeten ﷺ vekselvirkede med samfundet for at opbygge den islamiske verdensanskuelse, 'Aqeedah, som grundlaget for samfundets følelser, dvs. så folk ville elske, hvad Allah ﷻ elsker, og hade, hvad der gør Allah ﷻ utilfreds. Og han ﷺ arbejdede hårdt for at etablere de islamiske tanker, som de dominerende holdninger i samfundet, således at Halal og Haram blev målestok for bedømmelse af enhver handling, og definition af enhver interesse og forhold. Da dette blev legemliggjort i Medina, eksisterede det islamiske samfund.

Khilafahs Tilbagevenden er Nær

Muslimere skal have fuld tillid til Allahs ﷻ løfte: At Hans sejr kommer, og at *Khilafah* vil blive etableret på ny. Allahs Sendebud ﷺ har bragt os en god meddelelse vedrørende reetableringen af *Khilafah*. Imam Ahmad berettede, at Profeten ﷺ sagde:

»

.«

“Profetskabet vil være blandt jer, så længe Allah ønsker, det skal blive, hvorefter Han ophæver det, når Han ønsker at ophæve det. Dernæst vil det være en Khilafah efter profetisk metode, som vil blive, så længe Allah ønsker det skal blive, hvorefter Han ophæver det, når Allah ønsker at ophæve det. Dernæst vil det være tyrannisk monarki, som vil blive, så længe Allah ønsker, det skal blive, hvorefter Han ophæver det, når Han ønsker at ophæve det. Dernæst vil det være tvangsstyre, som vil blive, så længe Allah ønsker det skal blive, hvorefter Han ophæver det, hvis Han ønsker at ophæve det. Dernæst

vil det være en Khilafah efter profetisk metode. Dernæst blev han tavs.”

Denne *hadith* er et af tegnene på Profetskabet, fordi den giver information om det usete, og det meste af det, som nævnes i *hadith'en* angående Profetskabet, *Khilafah*, det uretfærdige monarki og tyrannistyre, er blevet erfaret og bekræftet. Det, man mangler at opleve, er den sidste del af *hadith'en*, dvs. reetableringen af *Khilafah Rashidah*, det Retsindige Kalifat.

I en anden *hadith* beskrev Profeten ﷺ, hvordan *Khilafahs* territorier ville ekspandere, og dens erobringer ville være mange. Imam Ahmed og al-Darimi berettede via Abu Qubail, som sagde: “Vi var hos 'Abdullah b. 'Amru bin al-'Ass, og han blev spurgt, hvilken af de to byer, der ville blive erobret først, Konstantinopel eller Rom? Så bad han om en kasse, som indeholdte ringe. Så tog han en skrift ud af den. 'Abdullah sagde, “Mens vi sad omkring Allahs Sendebud ﷺ og skrev, blev han Profeten spurgt: 'Hvilken af de to byer vil blive erobret først; Konstantinopel eller Rom?' Så sagde Allahs Sendebud ﷺ:

.« »

“Herkules' by (dvs. Konstantinopel) vil blive erobret først.”

Ovennævnte *hadith* antyder, at muslimerne vil åbne Rom, Italiens hovedstad, Pavens hjem og Kristendommens højborg, og at *Khilafah* vil forblive.

Allahs ﷻ Sejr

Allah ﷻ siger:

“O I som har iman, hvis I støtter Allah(s sag), vil Han skænke jer sejren og styrke jeres fodfæste” [MOQ. Muhammad 47: 7]

Allah ﷻ har lovet Sin sejr til dem, som støtter Hans sag og kæmper for Hans Deen. Han ﷻ sagde:

“Og Allah vil sandelig hjælpe dem, som hjælper Ham”

[MOQ. Al-Hajj 22: 40]

Og Han ﷻ gjorde denne sejr til en pligt over Sig Selv, da Han ﷻ sagde:

“Og det påhviler Os som pligt at lade de troende sejre” [MOQ. Al-Rum 30: 47]

Allah ﷻ har holdt viden om sejren for Sig Selv. Men hvis Allah, den Almægtige, ønsker, at sejren skal indtræffe, så letter Han ﷻ midlerne for dens opnåelse, og forbereder omstændighederne med det muslimerne kender, og det de ikke kender. Altså skal vi være forvisset om, at jo større vores støtte til Allahs ﷻ sag og Hans *Deen* er, desto nærmere vil Hans ﷻ sejr være.

For at opnå belønning og sejr fra Allah ﷻ, skal vi besvare Allahs kald, og ikke underkaste os andre end Ham ﷻ. Vi skal med absolut overbevisning erkende, at Allah alene er Skaberen, Den som forsyner, Den som giver liv og forårsager døden, som beærer og ydmyger, og at Han ﷻ alene er Den som skænker sejr, og at Han ﷻ er i stand til at gøre alt, og at ingen af os vil dø, før han har modtaget sin fulde forsyning, levetid og det, som er foreskrevet til ham.

O Muslimer, Besvar Allahs Kald

Sahabah ﷺ opnåede Allahs ﷻ nåde, gunst og velbehag, fordi de besvarede og imødekom Allahs kald. De viste Allah deres oprigtighed i ord, hensigt og handling. De ofrede deres rigdom og liv for at hæve Allahs Ord højt i verden. Sammen med Profeten ﷺ etablerede de den første islamiske stat, og grundlagde dens søjler på *jahiliyyahs* ruiner og *shirks* territorier.

I dag har den islamiske nation brug for at muslimerne besvarer og imødekommer Allahs ﷻ kald, og arbejder med og iblandt *ummah* for at genoprette Islams styre. Det kræver, at muslimen tilegner sig viden om sin pligt; netop at det er en obligatorisk forpligtelse, hvor man fortjener Allahs straf hvis den forsømmes; og at man, når man udfører den, begrænser sig til Allahs Bog, og Hans Sendebuds *Sunnah*.

Etableringen af *Khilafah*, som er detaljeret i Muhammads ﷺ liv (Seerah), kræver først og fremmest at muslimerne indgyder Islams tanker og følelser, i *ummahs* hjerter og sind. Pligtfølelsen og ansvarfølelsen skal motivere muslimen til at vekselvirke med *ummah*, så den opnår en rodfæstet tillid til Islam, således at folket ikke ser andre alternativer end de islamiske tanker og love til behandling af alle deres problemer, organisering af alle deres forhold samt varetagelsen af alle deres anliggender. Ved at møde folk på bl.a. universiteter, i butikker og moskéer, skal muslimen indplante tillid og forhåbning til Allah ﷻ, og *ummahs* evne til at modstå de

tyranniske regimer og udskifte de uislamiske systemer. Denne vekselvirkning vil bevæge *ummah*, så den aflægger frygtens klæder, som de tyranniske undertrykkere har iklædt den med. *Ummah* vil derefter bryde frem, og erstatte de uislamiske regimer med *Khilafah*-staten.

Ved at forene alle muslimer i én stat, vil *Khilafah* gøre denne stat til verdens førende supermagt.

“O I som har iman, besvar Allah(s kald) og Sendebudet, når han kalder jer til det, som giver jer liv” [MOQ. Al-Anfal 8: 24]

Ramadhan 1409/April 1989 - Revideret: Jumada al-Ula
1423/Juli 2002